

[Grethe Fenger Møller]

lig opgave for visse pensionskasser at opkøbe samtlige børsnoterede aktier i løbet af ganske få år. Vi ønsker ikke en sådan koncentration af magt og kapital. Vi ønsker en spredning af ejendomsretten, og vi ønsker frivillighed. Jeg mener heller ikke, at Socialdemokratiets forslag er udtryk for en mere rimelig formuefordeling, for den vil ikke blive påvirket i nævneværdig grad, hvis LO-kontrollerede fonde opkøbte samtlige børsnoterede aktiver. Værdien af disse selskaber er nemlig for lille til at kunne påvirke formuefordelingen ved ejerskifte, fordi $\frac{3}{4}$ af den omsættelige formue i Danmark er placeret i passiv kapitalanbringelse, fortrinsvis i boligmassen og i den offentlige sektor. Men hvad er det så, Socialdemokratiet ønsker? At fremme investeringerne? Jamen det gør vi også. Det er meget afgørende for Det Konservative Folkeparti og også for regeringen, og det er helt nødvendigt, hvis vi skal klare at bekæmpe arbejdsløsheden og fjerne underskuddet på betalingsbalancen.

Nu er det sådan, at stigende investeringer ikke bare er et spørgsmål om muligheden for at fonde kan investere i aktier. Det er i høj grad også et spørgsmål om erhvervs klima, rente, rentabilitet, indtjeningsevne. Derfor mener jeg der er grund til at se på, at hvis ATP og LD i stigende omfang foretager risikobetonede investeringer, så kan det komme til at gå ud over de personer, hvis formål ATP og LD skal tjene.

Til allersidst vil jeg sige, at jeg ikke kan opfatte dette som et demokratiforslag. Det, at man vil give medarbejderne mere indflydelse, opfatter jeg som et falsk forslag, for det er ikke os, som betaler til LD eller til ATP, der får medindflydelse. Det er medarbejderne i de virksomheder, som ATP og LD skal investere i i henhold til det socialdemokratiske forslag, og det mener jeg ikke er en rigtig fremgangsmåde.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Fru Grethe Fenger Møllers kærlighedserklæringer til spredning af ejendomsretten lød, som om hun har indmeldt sig i BZ-bevægelsen, men nok om det.

Derimod var det dejligt at høre, at hun har den sympativækkende tanke, at hun er imod tvang. Men hvorfor i alverden vil man så tvinge ATP og Lønmodtagernes Dyrtingsfond, så at de penge, de vitterligt har, må de stort set kun an-

bringe i det ligesom i den foregående sag på dagsordenen forkætrede: disse væmmelige, passive kapitalanbringelser, som lovgivningen skulle modvirke på enhver måde? Men når det skal ind, som dette forslag går ud på, i højere omfang i aktive erhvervsinvesteringer for at fremme dansk erhvervsliv, så skal de i ATP og Lønmodtagernes Dyrtingsfond tvinges til, at det må de ikke.

Er det den tvang, fru Grethe Fenger Møller er tilhænger af, så lød det ikke pænt, at hun sagde, at hun var modstander af tvang.

Aage Frandsen (SF):

SF er enig med Socialdemokratiet i de intentioner, der ligger i forslaget. Vi betragter det som to ting, man har ønsket at tilgodese. For det første muligheden for, at lønmodtagerfonde i større udstrækning kan få indflydelse på erhvervslivet. Hvad er alternativet? Det er erhvervslivet selv, der har indflydelse på det, og det er sandelig ikke spredning af ejendomsretten.

Det andet, vi ser som hovedformål, er, at de, der er ansat i virksomheder, hvor lønmodtagerfondene har investeret penge, får indflydelse på pengenes placering og på pengenes anvendelse.

De intentioner er vi enige i. Derfor betragter vi det forslag, som er kommet fra Socialdemokratiet, som et fornuftigt, men kun ét skridt på vejen i retning af at demokratisere erhvervslivet.

Vi mener ikke, at der overhovedet burde være loft over, hvad man kan investere i privat erhvervsliv. Hvorfor skulle der egentlig være det? Vi mener, at lønmodtagerne i de enkelte virksomheder, hvor pengene er investeret, skulle have den fulde ret, efter at pengene er placeret; så var der tale om reel indflydelse. Derfor mener vi, at man med rimelighed kunne stille en række spørgsmål til de eksisterende ordninger, og de kunne så indgå i arbejdsministerens arbejde omkring de to fondes videre formål.

Man kunne for det første spørge, hvorfor der overhovedet skal være begrænsninger i, hvad pengene kan anvendes til. Det kan kun være, skal vi sige politiske begrænsninger. Det kan ikke være økonomiske. Det kan ikke være begrænsninger ud fra erhvervslivets interesse i at få den bedst mulige investering og få tilført kapital.